

Hồi 16

Chàng chưa buông tay, song thả lại vận lực, lại quay cái giá đồng một vòng nữa.

Lần này, giá đồng không chuyển động nữa, bức màn đằng sau lại vẫn tiếp tục phát ra tiếng động.

Một thứ tiếng động kỳ quái phi thường, làm cho người ta giật thót tim, giống như một bầy độc xà đang uốn mình bò đằng sau bức màn.

Dương Tấn như con chim sợ tên, cước bộ xoay chuyển, như muốn bỏ chạy.

Nhưng thân người của y mới xoay được phân nửa, liền xoay trở lại.

Cao Thiên Lộc đang đứng đằng sau, y làm sao mà dám bỏ chạy.

Mục quang của y đương nhiên liền rơi trên bức màn kia, chỉ hy vọng không phải thật sự là một bầy rắn độc đằng sau.

Y không thất vọng.

Mục quang của Cao Thiên Lộc cũng lạc trên bức màn, người nào cũng vậy, không có ai ngoại lệ.

Tiếng động kỳ quái đó rất mau chóng dừng lại, bên phía màn tịnh không có chuyện gì phát sinh, cũng không có bất kỳ vật gì xuất hiện.

Ai ai cũng muốn bước tới giờ bức màn lên nhìn cho rõ, lại không có người nào bước qua, Long Ngọc Ba cũng không ngoại lệ.

Võ lâm cao thủ đả biến Giang Nam võ lâm vô địch thủ gì mà nhát gan vậy?

Lẽ nào hẳn biết đằng sau bức màn có thiết trí cơ quan sát nhân lợi hại?

Thường Hộ Hoa vẫn còn treo mình dưới giá đồng, hai mắt tròn tròn như trũng bồ câu, cũng đang đỉnh đỉnh nhìn bức màn, còn ở trên cao, cái chàng nhìn thấy đương nhiên là hơn những người khác nhiều.

Chỉ tiếc bức màn đó treo từ tuốt trên nóc thất phủ xuống, chàng tuy ở trên cao, cũng vô phương nhìn thấy vật đằng sau bức màn.

Bức màn đó chỉ dùng đưa nhẹ lúc chàng buông mình hạ xuống.

Đằng sau bức màn vẫn bình lặng, chàng không nói tiếng nào, phất tay áo một cái, một đạo kính phong lập tức thổi tung bức màn lên.

Không có rắn, đằng sau bức màn cái gì cũng không có.

Tường vách lại biến mất, chỗ vốn là tường vách không ngờ đã mở ra một cái động.

Cái động cao bảy thước, rộng không quá hai thước, thạch thất này không ngờ thật có đường ra vào thứ nhì.

Bên trong tường động cực kỳ tăm tối, trong bóng tối chắc có chất đầy hàn băng, hàn băng chắc đang tan chảy.

Thường Hộ Hoa ở bên ngoài tường động phảng phất cảm thấy được hàn khí bắn lên mặt.

Bên trong tình hình ra sao? Có giấu cái gì?

Mắt chàng tuy tốt phi thường, cũng không thể phân rõ được, bức màn vừa tung bay lên lại rất mau chóng hạ xuống.

Thường Hộ Hoa liền phóng đến bên màn, thuận tay hất tung bức màn lên.

Cái hắt lần này cao hơn cái hắt nãy, ánh đèn của trần đèn trên giá đồng vì vậy mà rọi vào sâu hơn.

Mượn ánh đèn, chàng cuối cùng đã phân biệt được lỗ động trước mắt nổi liền vào một địa đạo.

Địa đạo trải sâu thẳng vào trong, cũng không biết dài bao xa, ánh đèn đã mờ sẫm, lọt vào bóng tối đen sì cũng mắt hút trong màn hắc ám.

Địa đạo đó ăn thông tới nơi nào? Có tác dụng gì?

Thường Hộ Hoa thật sự muốn tiến vào trong.

Chàng đang trầm ngâm, mọi người đã đến quanh chàng.

Trong tay Dương Tấn, Truyện Tiêu đều có cầm một lồng đèn, bước đến sát chỗ vào địa đạo, xung quanh chỗ vào địa đạo càng sáng rõ.

Phạm vi ánh đèn có thể rọi chiếu càng xa hơn, dù xa hơn nữa nhưng vẫn mắt hút trong bóng tối.

Cao Thiên Lộc thò đầu nhìn vào:

– Hình như là một địa đạo.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Hình như là vậy.

Nói xong tay chàng buông xuống, bức màn lại hạ xuống.

Mục quang của Cao Thiên Lộc nhoáng lên, quát nhỏ một tiếng:

– Xé xuống.

Thường Hộ Hoa đang muốn xé màn xuống, Cao Thiên Lộc kêu như vậy, chàng càng bất tất phải đắn đo, xoay tay xé giật bức màn xuống.

Chàng quăng màn bên chân, nhấc tay lên:

– Đưa đèn cho ta.

Diêu Khôn lập tức đưa đèn qua.

Thường Hộ Hoa cầm đèn bằng tả thủ, hữu thủ nắm lên cán kiếm.

Chàng bật kiếm tuy tấn tốc, nhưng địa đạo hẹp quá, động tác ít nhiều gì cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, tung thu cũng không như bình thường được.

Chàng một tay cầm đèn, một tay án lên kiếm, cất bước đi vào địa đạo.

Dương Tấn nhìn chăm chú, nhịp tim cơ hồ ngưng đập hẳn.

Thân người y không khỏi mất tự chủ co rụt sang một bên.

Nếu bên trong địa đạo có trang trí cơ quan sát nhân ghê gớm phi thường, Thường Hộ Hoa vừa lọt vào, cơ quan phát động, ám khí bắn ra bốn bề, gặp xui là Thường Hộ Hoa và người đứng trước chỗ ra vào địa đạo, tuyệt không thể bắn lên người y!

Trừ phi ám khí còn có thể quẹo vòng.

Không ai lưu ý đến cử động của y, mục quang của những người khác hoàn toàn chú thị lên Thường Hộ Hoa.

Thường Hộ Hoa đã bước vào động, tiến nhập địa đạo.

Miệng địa đạo rộng không quá hai thước, lại chỉ dài ước chừng ba thước, sau ba thước là khai triển ra hai bên tả hữu, rộng khoảng bốn thước, cao cũng hơn khoảng ba thước.

Trên dưới trái phải đều có khảm mấy khối đá.

Đá màu thanh bạch, chiếu rọi ánh đèn, tản ra ánh sáng u lãnh.

Hàn khí tựa hồ là từ trên mấy khối đá tản phát ra.

Trong địa đạo không có hàn băng, mấy khối đá này cũng chỉ là đá bình thường, cảm giác hàn khí phảng phất bắn lên mặt này chỉ là một cảm giác.

Nhưng vào sâu hơn nữa, Thường Hộ Hoa lại thật có cảm giác có âm phong từng đợt.

Đèn đuốc cũng bắt đầu yếu ớt leo lét, hoàn toàn không phân rõ phương hướng.

Gió như từ bốn phương tám hướng thổi tới.

Thường Hộ Hoa thật lấy làm lạ, chàng phóng mắt nhìn quanh, chung quy phát giác trên hai vách đá bên trong địa đạo, cách mỗi sáu thước là có một lỗ tròn nhỏ, gió khẳng định là từ trong mấy lỗ nhỏ đó lọt vào.

Chàng cười, lại tiếp tục bước tới.

Ngoài trừ mấy lỗ tròn nhỏ đó ra, bốn vách địa đạo không có chỗ hở nào khác, bước chân của chàng vừa đi tới, tuy nhẹ phi thường, vẫn phát ra một tràng tiếng vọng “canh canh” rõ mồn một.

Thường Hộ Hoa không ngừng tiến bước, trong chốc lát đã vào tới hơn hai trượng.

Trong địa đạo vẫn yên tĩnh, không có chuyện gì xảy ra, tựa hồ không có thiết trí cơ quan sát nhân gì.

Ngoại trừ tiếng bước chân của Thường Hộ Hoa ra, cũng không có tiếng động nào khác.

Mọi người liền vào theo.

Long Ngọc Ba là người đầu tiên không nhìn được nữa, bước vội vào trong, rượt theo đằng sau Thường Hộ Hoa.

Tiếng bước chân của hắn đặc biệt vang vọng.

Thường Hộ Hoa đang đi đằng trước, nghe thấy tiếng bước chân, ngoái đầu lại nhìn.

Nhìn thấy kẻ truy theo là Long Ngọc Ba, trong mắt chàng chột loang loáng một thần sắc quái dị phi thường, cước bộ lại tiếp tục tiến tới.

Cao Thiên Lộc là người thứ hai theo vào.

Nhìn thấy Cao Thiên Lộc động thân, Dương Tấn làm sao mà dám chậm chạp, phóng người lên xen trước Diêu Khôn, Truyện Tiêu, theo sát Cao Thiên Lộc.

Diêu Khôn, Truyện Tiêu cũng trước sau theo vào.

Cao Thiên Lộc đi vào được một trượng, chột dừng lại, hít một hơi sâu:

– Lạ thật!

Giọng nói của ông ta vốn rất lớn, hiện tại nghe thấy lại càng như tiếng sấm vậy, chính ông ta cũng giật nảy mình.

Thường Hộ Hoa nghe tiếng liền ngưng bước:

– Lạ cái gì?

Cao Thiên Lộc nói:

– Địa đạo này bốn bề kín mít, không khí không ngờ lại trong thoáng như vậy.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Cao huynh có lưu ý mấy lỗ tròn nhỏ trên vách không?

Cao Thiên Lộc ngẩng đầu nhìn:

– Mấy lỗ tròn nhỏ đó có tác dụng gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Thông gió.

Cao Thiên Lộc giơ tay sờ sờ chặn lên một lỗ!

Một cảm giác thanh lãnh!

Ông ta gật đầu nhè nhẹ:

– Thì ra là vậy.

Ông ta lại liền hỏi:

– Mấy lỗ tròn nhỏ này thông ra đâu?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Mặt đất, mặt đất chỗ nào thì hiện tại tuy chưa biết rõ, muốn biết rõ lại cũng không phải là chuyện khó.

Cao Thiên Lộc nói:

– Chuyện đó không quan trọng, bọn ta trước mắt cứ điều tra xem địa đạo thông ra tới đâu.

Thường Hộ Hoa cười:

– Vô luận là đường nào, một khi là sở hữu của nhân gian, đều nhất định có tận đầu, bọn ta hiện tại chỉ cần đi tới trước là biết.

Chàng tiếp tục bước tới.

Long Ngọc Ba vội truy theo sau.

Hắn đột nhiên tháo nón trúc xuống.

Trong địa đạo như tức thời có quỷ quái.

Quỷ quái xấu xa khôn lường, quỷ quái cực kỳ khủng bố!

Trên sự thật, thế gian cho dù thật sự có yêu ma quỷ quái, nhìn thấy khuôn mặt của hắn, e rằng cũng phải thoái lui ba bước.

Hắn tuy không quay đầu lại, Cao Thiên Lộc đằng sau nhìn thấy cũng không khỏi rùng mình.

Dương Tấn phảng phất như trái tim đang co thắt lại.

Bọn họ đều chưa quên khuôn mặt của Long Ngọc Ba khủng bố ra sao.

Thường Hộ Hoa bước đi trước hết, bằng vào cảm giác miễn nhuệ của chàng, Long Ngọc Ba đang làm gì làm sao mà không biết được.

Chàng lại không quay đầu lại!

Bởi vì chuyện không cần thiết, hơn nữa lòng can đảm của chàng tuy không nhỏ, dưới hoàn cảnh trước mắt, tịnh không muốn nhìn thấy gương mặt khủng bố của Long Ngọc Ba.

Vào địa đạo được ba trượng, đường đi vẫn thẳng tới, sau ba trượng lại bắt đầu quanh co.

Sau một khúc queo lại là một khúc queo, liên tiếp hơn mười khúc queo.

Queo sang khúc queo thứ mười bốn, Thường Hộ Hoa không khỏi thở dài một hơi:

– Địa đạo này quanh co tới chừng nào đây.

Cao Thiên Lộc đằng sau cũng thở dài:

– Ta đã hơi hoa mắt rồi.

Thường Hộ Hoa thốt:

– May là địa đạo không có ngã ba.

Cao Thiên Lộc nói:

– Vậy là đủ rồi, tanhã còn có ý khen thưởng địa đạo này thiết kế không tệ, hiện tại câu nói của ta xem ra phải thulại!

Nói tới đó, lại phải queo nữa.

Chỗ cách hai trượng trước mặt ả hiện lộ ra một thạch cấp.

Thường Hộ Hoa gia tăng tốc độ.

Mới tăng tốc, Long Ngọc Ba đằng sau không ngờ lại truy không kịp chàng.

Quả nhiên là một thạch cấp.

Trước mặt không còn đường thông, địa đạo đã đến tận đầu.

Thường Hộ Hoa bất giác thoát miệng kêu lên:

– Có thạch cấp!

Long Ngọc Ba đằng sau truy tới, ứng lời:

– Đã đến cuối đường?

Lời nói của hắn hơi khàn khàn, hơi thở cũng biến thành hào hển.

Tựa hồ vôi vàng rượi theo đã làm cho hắn hao tổn không ít khí lực.

Còn ở xa còn chưa biết được, tới lúc tiếp cận, đừng nói gì tới Thường Hộ Hoa, người bình thường tin rằng không khó gì nghe thấy được.

Trên khuôn mặt khùng bố của hắn không ngờ còn có mồ hôi lã dãi xuống!

Vô luận nhìn kiểu nào, hắn đều không giống một võ lâm cao thủ.

Hoàn toàn không giống.

Trong mắt Thường Hộ Hoa lại lộ xuất vẻ kinh ngạc.

Chàng không quay đầu, mục quang cũng không nhìn trên thạch cấp, mà đang chú thị nhìn lồng đèn trong tay.

Lồng đèn kỳ thực không có gì đáng nhìn, chàng tuy vọng nhìn lồng đèn, trong mắt tịnh không có lồng đèn tồn tại.

Chàng đang nghĩ đến một sự tình.

Cho đến khi bọn Cao Thiên Lộc, Dương Tấn đều đã đến, mục quang của chàng mới chuyển lên thạch cấp.

Cao Thiên Lộc vừa dừng bước, hỏi:

– Thạch cấp đó ăn thông đến đâu vậy?

Long Ngọc Ba xen miệng đáp:

– Lên là biết.

Thường Hộ Hoa không nói gì, bước lên thạch cấp.

Thạch cấp hơn ba chục bậc kéo lên trên. Bên trên là một bình đài.

Đài vuông mỗi cạnh khoảng sáu thước, tường đá ba mặt, mặt đối thạch cấp có một thạch môn rộng chừng hai thước, cao khoảng bảy thước, bốn biên lồi ra ngoài ước độ ba bốn tấc.

Chính giữa thạch môn có khảm một thiết hoàn. Thường Hộ Hoa áp tai vào cửa đá, ngưng thần nghe ngóng một lâu rồi mới thò tay cầm cái thiết hoàn.

Chàng thử kéo ra.

Cửa đá lập tức phát ra một tiếng “cách” nhỏ xíu, từ từ mở ra phía sau.

Ngoài cửa một phiến đen sì -- dẫn đến đâu đây?

Thường Hộ Hoa buông tay khỏi thiết hoàn, tịnh không di động cước bộ, tả thủ cầm đèn lồng giơ ra trước.

Ánh đèn chiếu sáng địa phương ngoài cửa.

Đá hoa lót sàn, Thường Hộ Hoa không lạ gì, nhất thời lại không nghĩ ra mình đã từng thấy ở chỗ nào.

Chàng cất bước đi vào.

Cử động xem có vẻ khinh suất, sự thật chàng cẩn trọng phi thường.

Cao Thiên Lộc, Long Ngọc Ba theo sát đằng sau, Dương Tấn càng không dám tụt hậu.

Năm người bọn họ trước sau đi ra ngoài cửa, bỗng nghe Thường Hộ Hoa “ồ” lên một tiếng kinh ngạc.

Cao Thiên Lộc thoát miệng hỏi:

– Đây là đâu vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Là gian tiểu thất chứa đồ linh tinh đằng sau phòng ngủ của vợ chồng Thôi Bắc Hải.

Dương Tấn, Truyện Tiêu, Diêu Khôn ba người tới giờ cũng đã nhận ra, dị khẩu đồng thanh:

– Không sai, là gian tiểu ốc đó.

Mặt ngoài của thạch môn kỳ thực cũng là vách tường bên trái của tiểu thất!

Căn gác trên đầu bọn họ.

Cao Thiên Lộc tuy chưa từng đến chỗ này, nhưng đối với vụ án và tình hình phát hiện thi thể Thôi Bắc Hải, ông ta đã rõ như lòng bàn tay.

Đỗ Tiểu Thiên báo cáo tường tận phi thường. Ông ta lại đã tốn không ít thời gian nghiên cứu báo cáo của Đỗ Tiểu Thiên. Đối với việc liệu giải tình hình hiện trường, ông ta sợ rằng còn rõ hơn cả Dương Tấn.

Vừa nghe nói, ông ta lập tức ngẩng đầu nhìn căn gác bên trên:

– Thi thể của Thôi Bắc Hải cùng bày Hấp Huyết Nga lẽ nào là các người phát hiện trong căn gác đó?

Dương Tấn ứng lời:

– Dạ.

Toàn thân y cơ hồ đồng thời nhảy dựng lên.

Cửa ngàm cũng không biết vì nguyên nhân gì, đột nhiên “cạch” một tiếng đóng lại.

Mọi người nghe tiếng nhất tề quay đầu.

Dương Tấn thất kinh:

– Sáu người bọn ta đều đã đi ra, là ai ... ở trong đó đóng cửa lại?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Không phải là người làm.

Dương Tấn biến sắc:

– Lẽ nào là yêu ma tác quái?

Thường Hộ Hoa cười nhạt:

– Trên cửa đá có cơ quan lò xo.

Dương Tấn tựa hồ không tin mấy:

– Thật sao?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Bởi vì có gắn cơ quan, phiến cửa đó mới có thể tự động đóng lại.

Dương Tấn tới giờ mới thờ phào, lập tức hỏi:

– Sao người biết? Biết từ nào?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Lúc mở cửa là ta đã biết rồi.

Long Ngọc Ba một bên chọt xen miệng:

– Có lẽ gã đã biết từ lâu.

Dương Tấn thốt:

– Ồ?

Long Ngọc Ba nói tiếp:

– Nếu không gã làm sao lại thông thuộc mọi thứ như vậy?

Dương Tấn trong đầu lập tức nghi ngờ, liếc mắt nhìn Thường Hộ Hoa.

Thường Hộ Hoa ngậm miệng, một tiếng cũng không phát ra.

Long Ngọc Ba đắc ý cười lạnh.

Cao Thiên Lộc một bên liền cắt ngang tiếng cười của Long Ngọc Ba:

– Thạch môn đóng lại, trên vách ít nhiều gì đáng lẽ phải có chút vết tích lưu lại, hiện tại sao lại hoàn toàn không có?

Thường Hộ Hoa đáp lời Cao Thiên Lộc:

– Nếu có, lần trước lúc bọn ta lục tìm trong gian tiểu thất này đã khám phá ra rồi.

Cao Thiên Lộc thở dài nhè nhẹ:

– Về phương diện thiết kế cơ quan, Thôi Bắc Hải thật là một thiên tài.

Thường Hộ Hoa không phủ nhận:

– Theo ta thấy, thành tựu trên phương diện này của y còn trên cả Huyền Cơ Tử sư phụ nữa.

Cao Thiên Lộc gật đầu:

– Trời cao đất rộng, hết thiên tài này tới thiên tài nọ!

Long Ngọc Ba lại xen miệng:

– Ở đây còn có một thiên tài trong số thiên tài.

Ai cũng biết hẳn đang nói tới ai.

Thường Hộ Hoa cười lạnh một tiếng:

– Lòng nghi ngờ của ngươi không nhỏ.

Long Ngọc Ba thốt:

– Quả là không nhỏ.

Thường Hộ Hoa nói:

– Người khẳng định là ta đã trộm đi số kim ngân châu bảo trong thạch thất?

Long Ngọc Ba đáp:

– Đã khẳng định từ sớm.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Ngoại trừ mấy lý donãy ra, người còn có lý do gì khác?

Long Ngọc Ba đáp:

– Người có thể dẫn bọn ta tới đây, lẽ nào không phải là một lý do rất tốt sao?

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Đó cũng là lý do sao?

Long Ngọc Ba đáp:

– Nếu người chưa từng vào ra địa đạo này, làm sao có thể dễ dàng dẫn bọn ta đến đây như vậy?

Thường Hộ Hoa cười lạnh một tiếng:

– Người cảm thấy ta đi quá dễ?

Long Ngọc Ba đáp:

– Dễ phi thường.

Hắn ngưng một chút, lại nói:

– Cho dù thật sự có yêu ma quỷ quái, cũng tuyệt không thể trộm đi kim ngân châu bảo của nhân gian, bầy Hấp Huyết Nga kia cho dù cũng như trong truyền thuyết, hút máu người, ăn thịt người, cũng tuyệt không thể ăn hút hết kim ngân châu bảo. Chuyện đó không còn nghi ngờ gì nữa, là người làm.

Giọng nói của hắn trầm xuống:

– Chỉ có người mới thích châu bảo, có chủ ý giành giật tài bảo của người khác.

Thường Hộ Hoa môi mấp máy, nói chưa nên lời, Long Ngọc Ba đã nói tiếp:

– Bất quá chủ ý giành lấy châu bảo kim ngân tàng trữ trong thạch thất của Thôi Bắc Hải không phải dễ dàng gì, con người đó phải hiểu biết cơ quan, thân thủ linh hoạt khỏi phải nói đến, còn phải thông minh khôn ngoan.

Giọng nói của hắn càng trầm xuống, lại nói:

– Phù hợp với những điều kiện đó, tại địa phương này chỉ có một người, là Thường huynh người.

Thường Hộ Hoa cười lạnh:

– Cai người gọi là “địa phương này” bao gồm những chỗ nào?

Long Ngọc Ba đáp:

– Đương nhiên bao gồm toàn huyện thành.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Người đến chiều tối hôm nay mới đến?

Long Ngọc Ba đáp:

– Không sai.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Người đến thẳng nha môn không có đi chỗ nào khác?

Long Ngọc Ba đáp:

– Không sai.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Không ngờ người lại thông thuộc địa phương này dữ vậy?

Long Ngọc Ba không nói gì.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Người ở địa phương này có lẽ đa số đều đáng nghi.

Long Ngọc Ba cười lạnh một tiếng:

– Trước mắt mà nói, đáng hoài nghi nhất chỉ có một mình Thường đại hiệp người!

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Người tính làm sao?

Long Ngọc Ba đáp:

– Long mỗ ta chỉ là một thường dân, có thể làm gì chứ?

Mục quang của hắn liền xoay đi, xoay lạc lên mặt Dương Tấn, lạnh lùng nói:

– Người phụ trách trị an ở đây là Dương tổng bộ đầu.

Dương Tấn không khỏi mất tự chủ ưỡn ngực ra.

Long Ngọc Ba hỏi tiếp:

– Một nghi phạm như vậy, tổng bộ đầu nghĩ nên làm sao mới được?

Dương Tấn lên tiếng:

– Đương nhiên là trước hết bắt giải đến ...

Câu nói vừa lọt ra khỏi miệng, y mới nghĩ đến con người của Thường Hộ Hoa lợi hại như thế nào, hoang mang ngậm miệng lại.

Long Ngọc Ba lại lập tức tiếp lời:

– Tổng bộ đầu kinh nghiệm như vậy, nghĩ làm sao là tốt nhất thì đương nhiên là tốt nhất.

Dương Tấn chột dạ:

– Vậy ...

Long Ngọc Ba hỏi:

– Vậy cái gì?

Dương Tấn đáp:

– Võ công của gã cao cường, nếu gã không chịu mình là nghi phạm, bọn ta cũng không có biện pháp bắt gã.

Long Ngọc Ba “ồ” lên một tiếng:

– Thì ra tổng bộ đầu lo về vấn đề đó ...

Hắn còn muốn nói gì nữa, còn chưa kịp nói, đã bị Dương Tấn cắt ngang.

Dương Tấn chột nhưong mày:

– Ta cơ hồ đã quên đi Long công tử, Long công tử là Giang Nam đệ nhất võ lâm cao thủ, có công tử hiệp trợ bên cạnh, chuyện này đơn giản hơn nhiều rồi.

Nhìn biểu tình của y, tựa hồ thật sự muốn bắt giải Thường Hộ Hoa.

Sự thật vụ án này, sau khi Thường Hộ Hoa đến, y là tổng bộ đầu mà cơ hồ không còn chỗ nói năng, trong lòng đã sớm thấy không thoải mái mấy, cũng không biết bao nhiêu lần muốn tìm cơ hội gạt Thường Hộ Hoa té.

Hiện tại, cơ hội khó được như vậy, y làm sao mà bỏ qua được?

Long Ngọc Ba là đả biến Giang Nam vô địch thủ, cho dù Thường Hộ Hoa lợi hại, đánh ngang tay có lẽ không có vấn đề.

Thêm vào trường đao của y, đoản thương của Diêu Khôn, thiết sách của Truyện Tiêu, Thường Hộ Hoa cho dù không chịu thúc thủ bị bắt, bốn người bọn họ cũng không khó gì bắt được.

Y đã quyết định chủ ý, liền hướng về phía Truyện Tiêu, Diêu Khôn hai người phát tay.

Phát tay cũng là ám thị bọn họ chuẩn bị xuất thủ.

Diêu Khôn, Truyện Tiêu hai người lập tức ngậy người, đặc biệt là Diêu Khôn, thần sắc có vẻ khó xử.

Mục quang của Dương Tấn quét quanh, lại quay trở lại trên mặt Long Ngọc Ba.

Chỉ đợi Long Ngọc Ba xuất thủ, y cùng Diêu Khôn, Truyện Tiêu xông tới liền.

Long Ngọc Ba vẫn không có phản ứng.

Dương Tấn đợi một hồi, nhin không nổi kêu lên:

– Long công tử!

Bắp thịt trên mặt Long Ngọc Ba nghe tiếng giật giật, lại không nói tiếng nào.

Trái lại Thường Hộ Hoa tiếp lời:

– Nếu hấn có thể xuất thủ, hấn đã xuất thủ từ lâu rồi.

Dương Tấn hỏi:

– Tại sao hấn không thể xuất thủ?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Bởi hấn đã không còn là Long Ngọc Ba năm xưa nữa.

Dương Tấn kinh ngạc:

– Thân phận của hấn không phải đã được chứng thực không có vấn đề sao?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Ta không có nói thân phận của hấn có vấn đề, hấn dĩ nhiên là Long Ngọc Ba.

Dương Tấn hỏi:

– Vậy hấn hiện tại với hấn năm xưa có gì khác biệt?

Thường Hộ Hoa không trả lời liền, mục quang xoay lên mặt Long Ngọc Ba:

– Chuyện này tự Long huynh nói hay là để ta nói?

Bắp thịt trên mặt Long Ngọc Ba lại giật giật, không đáp mà hỏi ngược?

– Người biết từ nào?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Người vừa bước vào địa đạo, ta đã hoài nghi rồi.

Long Ngọc Ba hỏi:

– Vì tiếng bước chân của ta trầm trọng?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Đó là một nguyên nhân, đến lúc ta phát hiện thạch cấp, người rượt tới, ta đã hoàn toàn khẳng định.

Long Ngọc Ba thờ dài.

Thường Hộ Hoa liền hỏi:

– Có phải ảnh hưởng của Ngũ Độc Tán của Độc Đồng Tử?

Long Ngọc Ba đáp:

– Không sai.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Ngũ Độc Tán lợi hại quá!

Long Ngọc Ba nói:

– Quả thật lợi hại, Ngũ Độc Tán không những hủy đi mặt mày của ta, còn làm tãn mác công lực của ta.

Hắn xoay nửa người:

– Ta hiện tại tay không đủ sức để trói gà, ta so với đả biến Giang Nam vô địch thủ năm xưa là hai người khác biệt rồi.

Dương Tấn tới giờ mới minh bạch, “ò” một tiếng, lập tức biến sắc.

Bớt đi Long Ngọc Ba, ba người bọn họ làm sao đối phó được Thường Hộ Hoa?

Cũng ngay lúc đó, Thường Hộ Hoa chợt quay đầu lại, đinh đing nhìn cánh cửa bên phòng ngủ, quát nhẹ:

– Ai?

Một người nghe tiếng đẩy cửa đi vào.

Thôi Nghĩ!

Ánh đèn chiếu sáng mặt Thôi Nghĩ.

Cũng không biết có phải ánh đèn ảnh hưởng gương mặt của Thôi Nghĩ hay không, tựa hồ trắng nhợt, thần thái lại ổn định.

Thường Hộ Hoa còn chưa mở miệng hỏi, Dương Tấn đã giành hỏi:

– Thôi Nghĩ, ngươi lén lén lút lút trốn bên ngoài cửa làm gì vậy?

Thôi Nghĩ lắc đầu:

– Tôi đâu có trốn ngoài cửa.

Dương Tấn hỏi:

– Không phải thì là gì?

Thôi Nghĩ đáp:

– Hồi nãy tôi đi ngang bên ngoài phòng, vô ý phát hiện trong phòng hình như có ánh đèn leo lét đang di động, nghĩ là có trộm vào, cho nên đi vào lén xem thử.

Dương Tấn nói:

– Nhãn lực của ngươi không tệ.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Thân thủ cũng không tệ, nếu không phải này người người đụng lên cánh cửa, ta cũng không phát giác ngoài cửa có người.

Thôi Nghĩ cười cười:

– Lúc chủ nhân còn tại thế, thật có dạy tôi võ công được mấy năm.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Ta vừa quát lên, ngươi lập tức đẩy cửa tiến vào, không sợ người quát hỏi là trộm sao?

Thôi Nghĩ cười lớn:

– Trộm làm sao có cái can đảm đó?

Tiếng cười chợt lác mắt, gã chăm chú nhìn Cao Thiên Lộc:

– Đại nhân cũng đã đến?

Cao Thiên Lộc điềm điềm “ừ” một tiếng:

– Hồi nãy ngươi đi đâu?

Thôi Nghĩ đáp:

– Ăn cơm xong ra ngoài đi một vòng.

Cao Thiên Lộc hỏi:

– Ngươi có phân phó các gia nhân khác tiếng nào không?

Thôi Nghĩ đáp:

– Vì không phải đi xa cho nên không có phân phó.

Cao Thiên Lộc hỏi:

– Lúc ngươi trở về, các gia nhân khác không có nói cho ngươi biết bọn ta đến sao?

Thôi Nghĩ đáp:

– Tôi vào cửa sau, không gặp bọn họ.

Cao Thiên Lộc chợt lại hỏi:

– Sao ngươi thấy bọn ta trong đây mà hoàn toàn không ngạc nhiên?

Thôi Nghĩ thở dài nhè nhẹ:

– Mấy ngày nay chuyện làm cho tôi kinh ngạc thật có quá nhiều rồi.

Cao Thiên Lộc gật đầu nhè nhẹ:

– Ngươi có biết trong địa thất chủ nhân của ngươi chứa châu bảo có một địa đạo thông đến tiểu thất này không?

Thôi Nghĩ ngẩn người:

– Địa đạo?

Gã liền lắc đầu.

Cao Thiên Lộc hỏi tiếp:

– Chủ nhân của người lễ nào không đề cập với người?

Thôi Nghĩ đáp:

– Không có.

Cao Thiên Lộc hỏi:

– Tại sao?

Thôi Nghĩ đáp:

– Chủ nhân ngày thường không nói chuyện nhiều, có nói cũng toàn là chuyện bình thường.

Cao Thiên Lộc không hỏi nữa, phẩy tay:

– Người tạm thời lui qua một bên đi.

Thôi Nghĩ nghe lời thoái qua một bên.

Cao Thiên Lộc mục quang quay lên mặt Long Ngọc Ba.

Long Ngọc Ba liền hỏi:

– Lời nói nãy giờ của ta, đại nhân đều nghe chứ?

Cao Thiên Lộc gật đầu.

Long Ngọc Ba nói tiếp:

– Hiện tại ta không có gì khác người thường, cũng không còn là võ lâm cao thủ nữa, không có đủ năng lực để bảo vệ lấy tài sản và sinh mệnh của mình.

Cao Thiên Lộc hỏi:

– Vậy thì sao?

Long Ngọc Ba thốt:

– Đương nhiên là phải cần pháp luật bảo vệ, giống như một người thường vậy.

Cao Thiên Lộc nói:

– Đó đâu có gì là không tốt.

Long Ngọc Ba lại nói:

– Đại nhân đối với ta đương nhiên cũng giống như một thường dân.

Cao Thiên Lộc đáp:

– Đương nhiên.

Long Ngọc Ba thốt:

– Cũng là ý nói chuyện này đại nhân nhất định sẽ chủ trì công đạo.

Cao Thiên Lộc nói:

– Nhất định.

Ông ta điềm đạm nói tiếp:

– Bản quan làm quan mười năm, không cần biết là đối với chuyện hoặc đối với người luôn luôn công bằng không thiên vị mà biện lý.

Long Ngọc Ba thốt:

– Vậy thì ta yên tâm.

Cao Thiên Lộc nói:

– Ngươi cứ yên tâm.

Long Ngọc Ba liền hỏi:

– Như vậy đại nhân trước mắt chuẩn bị xử trí Thường Hộ Hoa làm sao?

Cao Thiên Lộc trầm ngâm.

Long Ngọc Ba lại hỏi:

– Đại nhân có phải nghĩ rằng Thường Hộ Hoa không đáng hoài nghi?

Cao Thiên Lộc đáp:

– Không sai.

Long Ngọc Ba hỏi:

– Vì lý do gì?

Cao Thiên Lộc đáp:

– Ta tin ta không thể nhìn lầm người.

Long Ngọc Ba hỏi:

– Đại nhân lẽ nào chỉ xử trí vụ án này bằng cảm quan của mình?

Cao Thiên Lộc đáp:

– Cũng không phải vậy ...

Long Ngọc Ba cười lạnh, nói tiếp:

– Theo ta thấy, đại nhân nên bắt giải Thường Hộ Hoa đi là tốt nhất, một nghi phạm như vậy, nếu không bắt giải, sự công chính của đại nhân e rằng vì vậy mà ... hắc hắc!

Dương Tấn xen lời:

– Đại nhân đối với chuyện này quả thật phải đích xác phải đắn đo nhận xét.

Cao Thiên Lộc lại trầm ngâm.

Thường Hộ Hoa bên kia đột nhiên xen miệng:

– Long huynh tựa hồ nhất định muốn ta nếm tư vị tọa lao?

Long Ngọc Ba cười lạnh:

– Tư vị đó Thường huynh chắc đã sớm thành thói quen.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Trái lại, hoàn toàn xa lạ.

Long Ngọc Ba cười lớn:

– Ta cơ hồ quên đi Thường huynh bản lãnh ra sao, đại tặc bản lãnh như Thường huynh, cho dù có tạo án, có quan phủ xử nào có thể trói tay xử án?

Thường Hộ Hoa không nói gì.

Long Ngọc Ba thốt:

– Lần này chỉ sợ cũng không ngoại lệ!

Thường Hộ Hoa chợt cười một tiếng:

– Thị phi hắc bạch thủy chung cũng có ngày rõ ràng minh bạch, Thường mỗ tự vẫn thanh bạch, ngồi lao thì ngồi lao chứ.

Câu nói đó vừa thoát khỏi miệng, tất cả mọi người đều ngây người.

Thường Hộ Hoa cười nói tiếp:

– Ta cũng đã sớm chuẩn bị tìm một cơ hội thưởng thức tư vị tọa lao.

Cao Thiên Lộc nói:

– Thường huynh ...

Thường Hộ Hoa thốt:

– Cao huynh bất tất phí tâm cho ta.

Chàng ngửa mặt hít một hơi:

– Hà huống nhà lao luôn luôn thanh tĩnh hơn nơi bình thường, ta hiện tại cũng thật đang cần một địa phương thanh tĩnh phi thường để nằm xuống nghĩ ngợi về chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Long Ngọc Ba lập tức thôi thúc Dương Tấn:

– Tổng bộ đầu còn đợi gì nữa?

Dương Tấn thừ người, thoát miệng:

– Người đâu, còn lại!

Diêu Khôn, Truyện Tiêu trên mình đều có mang còng, cũng nghe rõ ràng phi thường, lại vẫn đứng yên tại chỗ như khúc gỗ.

Dương Tấn nói xong mới biết mình đã nói gì, bất quá đã nói ra rồi, có muốn thu lại cũng thu không được.

Y chỉ còn nước làm cứng, chăm chăm nhìn Truyện Tiêu, Diêu Khôn, lại hét lên:

– Các người làm gì mà đứng ngây ngốc như vậy? Còn không đến còng gã lại?

Diêu Khôn mặt mày hoang mang, chân vừa nhấc lên lại buông xuống, Truyện Tiêu lại đã rút còng bên hông ra.

Gã không có giao tình gì với Thường Hộ Hoa, không giống như Diêu Khôn.

Thường Hộ Hoa nhìn cái còng, trên mặt vẫn còn nụ cười:

– Sao? Còn phải dùng thứ đó sao?

Truyện Tiêu cười bồi:

– Tổng bộ đầu phân phó như vậy, bọn tôi là thuộc hạ chỉ còn nước làm theo.

Long Ngọc Ba xen miệng:

– Hình cụ đại biểu cho vương pháp, người nếu không đưa tay ra, quả là không coi vương pháp ra gì.

Thường Hộ Hoa cười một tiếng, thò tay ra.

Đối với mấy chuyện này, chàng tựa hồ hoàn toàn không lý gì tới.

Truyện Tiêu liền bước tới hai bước, vừa định bước thêm bước nữa, Cao Thiên Lộc đã quát lên:

– Chậm đã!

Truyện Tiêu đương nhiên lập tức dừng bước lại.

Cao Thiên Lộc nói tiếp:

– Thường đại hiệp là người ra sao, đã đáp ứng bọn ta, tuyệt không hối hận, cũng không có ý chạy đi, người ta đã hợp tác như vậy, các người sao còn muốn tạo thêm phiền hà cho người ta nữa.

Truyện Tiêu liếc Dương Tấn, cúi đầu.

Dương Tấn cũng cúi đầu, bẽn lẽn:

– Đó là quy củ.

Cao Thiên Lộc hỏi:

– Quy củ gì? Chuyện trọng đại đều có ta đảm đương.

Giọng nói của ông ta trầm xuống:

– Có ta ở đây, sao tới phiền người tác chủ, lóng ngóng gì nữa! Lui xuống cho ta, lui xuống!

Dương Tấn hoang mang lui xuống, Truyện Tiêu dĩ nhiên khỏi phải nói tới.

Cao Thiên Lộc quay lại nói với Thường Hộ Hoa:

– Thường huynh cho dù không vào lao cũng không sao.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Vào thì hay hơn.

Cao Thiên Lộc nói:

– Chỉ sợ ủy khuất cho Thường huynh.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Cao huynh hình như khẳng định ta hoàn toàn không có quan hệ với chuyện này.

Cao Thiên Lộc nói:

– Ta tin phán đoán của mình không sai lầm.

Thường Hộ Hoa cười cười:

– Bất quá chính như Long huynh đã nói, trước mắt kẻ bị hiềm nghi nặng nhất là ta, nghi phạm như ta không vào đại lao không được.

Cao Thiên Lộc thấy chàng cười thoải mái, không khỏi thở dài:

– Nghe khẩu khí của ngươi, ngươi xem chừng thích tọa lao phi thường.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Hiện tại đang cao hứng.

Cao Thiên Lộc nói:

– Ta làm quan mười năm, người cao hứng ngồi lao vẫn là lần đầu tiên thấy được.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Ta có một vị bằng hữu từng nói như vậy, vô luận là chuyện xấu gì, hay chỗ xấu nào, không biết tới, không đi tới tịnh không có gì là vĩ đại cả, chỉ có thể nói là kiến thức nông cạn hời hợt. Có kinh nghiệm rồi mà không làm nữa mới là có bản lĩnh.

Chàng cười một tiếng, nói tiếp:

– Ta chưa bao giờ có kinh nghiệm ngồi tù.

Cao Thiên Lộc hỏi:

– Cho nên ngươi đón lấy cơ hội này để hấp thụ kinh nghiệm?

Thường Hộ Hoa gật đầu.

Cao Thiên Lộc lập tức lắc đầu:

– Vị bằng hữu đó của ngươi nhất định là một người trẻ tuổi.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Sao lại thấy vậy?

Cao Thiên Lộc đáp:

– Chỉ có thanh niên nhập thế chưa thâm sâu mới nói như vậy được.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Ồ?

Cao Thiên Lộc nói:

– Bởi vì cũng chỉ có thanh niên nhập thế chưa thâm sâu mới không biết có những sự tình, có những địa phương, bắt tất là làm bao nhiêu lần, bắt tất là đi bao nhiêu lần, một lần đã đủ thống khổ cả đời, hối hận cả đời.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Ta đáng lẽ cũng nói vậy với y, lúc đó lại không nghĩ tới, chỉ hy vọng hiện tại y đã minh bạch, hơn nữa lại không vì có được kinh nghiệm đáng sợ mới minh bạch được.

Cao Thiên Lộc nói:

– Ta lại hy vọng tự người đã minh bạch triệt để.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Ngồi lao lẽ nào cũng là một chuyện đáng sợ?

Cao Thiên Lộc đáp:

– Ta cũng hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng theo ta biết, sau khi một người có kinh nghiệm ra khỏi ngục, đều không muốn đi vào nữa.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Nếu lao ngục đãi ngộ tốt đẹp một chút, tin rằng bọn họ sẽ đắn đo suy nghĩ lại.

Cao Thiên Lộc cười:

– Nếu nói như vậy, ta bảo đảm sau khi người ra tù sẽ rất mau chóng quay trở lại.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Ồ?

Cao Thiên Lộc cười nói tiếp:

– Bởi ta nhất định sẽ ra lệnh cho họ hầu hạ người chu đáo.

Thường Hộ Hoa không khỏi cười khở, chàng vừa cười vừa cất bước.

Cao Thiên Lộc truy theo, bước tới cạnh Thường Hộ Hoa:

– Thường huynh định sưu tra chỗ nào?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Ta hiện tại chỉ định đi nghỉ cho khỏe một chút.

Cao Thiên Lộc động tâm:

– Thường huynh lẽ nào đã ý gì trong đầu?

Thường Hộ Hoa trầm ngâm không nói gì.

Cao Thiên Lộc hỏi truy:

– Đã có phát hiện gì?

Thường Hộ Hoa trầm ngâm một hồi, thở dài:

– Hiện tại ta cũng không biết trả lời ông làm sao.

Cao Thiên Lộc hỏi:

– Vậy là có gì đó?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Không sai, ta hiện tại đã tìm được vài manh mối đáng nghi, nhưng vẫn chưa thể lần ra đầu ra đuôi.

Cao Thiên Lộc nhìn chàng, thở dài nhè nhẹ:

– Vụ án này không những quý giá, mà còn phức tạp, có thể tìm được manh mối cũng đã có bản lãnh rồi.

Ông ta cười một tiếng, lại nói:

– Xem ra ngươi thật cần phải tìm một nơi thanh tĩnh để bình tĩnh chỉnh lý đầu đuôi manh mối.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Lao ngục không phải là nơi thích hợp nhất sao?

Cao Thiên Lộc cười:

– Ngươi thật biết chọn lựa.

Thường Hộ Hoa cười, lại tiếp tục bước đi.

Bước ra khỏi phòng, Cao Thiên Lộc lại kêu:

– Truyện Tiêu!

Truyện Tiêu đang sau nghe lời:

– Dạ!

Cao Thiên Lộc thốt:

– Tới đây.

Truyện Tiêu liền chạy tới:

– Đại nhân có gì phân phó?

Cao Thiên Lộc lập tức phân phó:

– Người trước hết về nha môn tìm vài người quét dọn lao phòng cho sạch sẽ, rồi cho người chuẩn bị một gian phòng bên khách viện cho Long công tử.

Truyện Tiêu “dạ” một tiếng, vội vàng thoái ra, Long Ngọc Ba chợt nói:

– Bất tất phải lo cho ta.

Cao Thiên Lộc thốt:

– Vì để tiện lợi qua lại, Long công tử nên ở lại trong nha môn là tốt nhất.

Long Ngọc Ba nói:

– Châu bảo đã bị trộm, ta hiện tại không còn sở hữu gì, lẽ nào còn có người có chủ ý đến đánh ta?

Mục quang của hắn loé lên, chợt cười lạnh một tiếng:

– Lẽ nào đại nhân nghĩ ta cũng chớ đáng hiềm nghi, lưu lại trong nha môn để tiện giám thị?

Cao Thiên Lộc điềm đạm thốt:

– Long công tử không chịu thì bản quan cũng không miễn cưỡng.

Long Ngọc Ba hỏi:

– Vậy sao?

Cao Thiên Lộc không lý gì tới hắn, quay lại Truyện Tiêu, phát tay:

– Đi mau đi!

Truyện Tiêu nghe lệnh liền phóng đi như ngựa.

Thôi Nghĩa ngậy ngốc, bước tới:

– Đại nhân ...

Cao Thiên Lộc quay đầu lại:

– Người còn có chuyện gì?

Thôi Nghĩa đáp:

– Tiểu nhân không có chuyện gì, chỉ muốn biết đại nhân còn có gì phân phó nữa không?

Cao Thiên Lộc đáp:

– Trước mắt chỉ có một chuyện.

Thôi Nghĩa cúi mình:

– Xin đại nhân cứ phân phó.

Cao Thiên Lộc thốt:

– Đưa ta ra ngoài.

Thôi Nghĩ nói:

– Đại nhân không phân phó thì tiểu nhân cũng làm.

Cao Thiên Lộc thốt:

– Trừ chuyện đó ra, trước mắt tạm thời không có chuyện cho người làm, bắt quá người bình nhật nên ở lại trong Tụ Bảo Trai là tốt hơn hết, vì bản quan lúc nào cũng có thể truyền gọi người đến hỏi.

Thôi Nghĩ nói:

– Tiểu nhân ngoại trừ ngẫu nhiên đi ra ngoài, lúc nào cũng ở trong nhà, đại nhân hiện đã phân phó như vậy, tiểu nhân từ bây giờ trở đi một bước cũng không ra khỏi cửa.

Cao Thiên Lộc thốt:

– Hợp tác được như vậy đương nhiên là tốt nhất, sau khi phá án, tự nhiên sẽ trả lại tự do cho người.

Thôi Nghĩ nói:

– Đại nhân quá lời.

Cao Thiên Lộc phát tay ngắt lời Thôi Nghĩ:

– Dẫn đường.

Thôi Nghĩ “ạ” một tiếng, bước tới trước.

Cho dù không có gã, Thường Hộ Hoa hay Diêu Khôn cũng biết đường đi ra.

Trả qua mấy ngày trời lục tìm sưu tra, đối với địa phương Tụ Bảo Trai này, hai người bọn họ đã rõ như lòng bàn tay.

Truyện Tiêu đối với chỗ này cũng không xa lạ gì, ít ra cũng đã vào ra mấy lần.

Nhưng gã lại đi quay trở lại.

Bọn Thường Hộ Hoa mới bước ra nội viện, liền nhìn thấy Truyện Tiêu từ bên đường hoa kính queo ra, đi về phía bọn họ.

Mắt Dương Tấn cũng tinh, là người đầu tiên kêu lên:

– Có phải là Truyện Tiêu đó không?

Cao Thiên Lộc nói:

– Chính là Truyện Tiêu.

Diêu Khôn tiếp lời:

– Sao gã lại quay về, lẽ nào gã cũng không biết đường đi ra?

Cao Thiên Lộc nói:

– Không có lý nào ...

Thường Hộ Hoa chợt ngắt lời Cao Thiên Lộc:

– Gã không phải bị lạc đường đi lộn lại.

Cao Thiên Lộc nói:

– Nếu không ...

Thường Hộ Hoa lại ngắt lời ông ta:

– Gã dẫn người đến gặp bọn ta.

Sau Truyện Tiêu đích xác có hai cô gái.

Bọn họ thong dong queo ra khỏi hoa kính, người còn chưa đến gần, tiếng cười đã đến trước.

Tiếng cười như chuông bạc, trong ngân vui tai.

Bọn họ vừa trẻ trung vừa mỹ lệ, mỹ lệ như hoa xuân, cười lên lại càng như hoa xuân nở rộ.

Đối với bọn họ, Thôi Nghĩ không xa lạ gì, Thường Hộ Hoa càng không cần phải gặp mặt, chỉ nghe tiếng cười là đã biết người đến là bọn họ.

Bọn họ là hai hoa nô của Vạn Hoa Sơn Trang, hai thị nữ của Thường Hộ Hoa, Tiểu Đào và Tiểu Hạnh.

– - Bọn họ sao lại đến Tụ Bảo Trai?

Trong mắt Thường Hộ Hoa có vẻ nghi hoặc.

Tiểu Hạnh từ đằng xa đã cười tươi dịu dàng kêu lên:

– Trang chủ, bọn tôi đã đến.

Cao Thiên Lộc nghe được, không khỏi ngạc nhiên:

– Bọn họ nói chuyện với ai vậy?

Thường Hộ Hoa đáp lời:

– Với ta.

Cao Thiên Lộc ngạc nhiên:

– Bọn họ là ai?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Là hai bằng hữu của ta.

Long Ngọc Ba liền thốt:

– Gọi là bằng hữu, cũng là đồng đảng!

Thường Hộ Hoa không lý gì tới.

Đôi mày của chàng nhíu lại, tựa hồ đang nghĩ ngợi chuyện gì đó.

Long Ngọc Ba còn nói nữa:

– Ta đã nói rồi, gã có đồng đảng.

Dương Tấn xen miệng:

– Đó chỉ là hai cô gái yếu đuối không đương nổi gió.

Long Ngọc Ba cười lớn:

– Bọn chúng nếu thật không đương nổi gió, tổng bộ đầu sợ rằng bị gió thổi bay rồi.

Dương Tấn nghiêm mặt:

– Lời nói của ngươi là ý gì?

Long Ngọc Ba không đáp mà hỏi ngược:

– Tổng bộ đầu có biết trên giang hồ có cái gọi là “Hoành Giang nhất oa nữ huỳnh phong” không?

Dương Tấn nói:

– Theo ta biết, đó là một đám nữ tặc rất lợi hại.

Long Ngọc Ba thốt:

– Bọn chúng cũng là hai con ong độc trong số “Hoành Giang nhất oa nữ huỳnh phong”.

Dương Tấn nói:

– Đâu có giống.

Long Ngọc Ba thốt:

– Nếu ngươi không tin, sao không đi thử võ công của chúng đi.

Dương Tấn nói:

– Vậy ...

Long Ngọc Ba cười lạnh nói tiếp:

– Đi thử thì biết, bất quá ngươi phải cẩn thận, đừng để cho bọn chúng chích một nhát, nếu không thì cái mạng của ngươi coi như xong.

Dương Tấn tim đập thình thịch rùng mình, ngực vẫn ưỡn ra.

Long Ngọc Ba thở dài:

– Thanh trúc xà nhân khẩu, huỳnh phong vĩ thượng châm, lưỡng bàn giai bất độc, tối độc phụ nhân tâm.

Dương Tấn nghe được, lại không khỏi rùng mình phát lạnh.

Long Ngọc Ba lại nói:

– Cả hai người bọn chúng là ong vàng, lại là đàn bà, nếu người hoàn toàn không chắc thắng, ta nghĩ không nên vọng động là tốt nhất.

Dương Tấn bất động, ngực đang ưỡn ra bất giác cũng co rụt lại.

Long Ngọc Ba lại hỏi:

– Hai đồng đảng như vậy, người nghĩ có thể đem hết kim ngân châu bảo trong thạch thất đi không?

Dương Tấn không đáp.

Bởi vì hai nữ huynh phong kia đã tới rồi.

Bọn họ vốn là đi sau lưng Truyện Tiêu, nhưng vừa thấy Thường Hộ Hoa, bước chân nhanh vội lên liền.

Thường Hộ Hoa đợi đến khi bọn họ đến trước mặt rồi mới mở miệng hỏi:

Miệng của rắn thanh trúc, châm trên đuôi ong vàng, hai thứ đó dù có độc, độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà.

– Hai người các người sao lại chạy đến đây?

Tiểu Đào, Tiểu Hạnh ngần ngại, dị khẩu đồng thanh:

– Trang chủ không phải đã phái người thông tri cho bọn tôi mau đến trợ giúp sao?

Thường Hộ Hoa ngậy người:

– Đâu có chuyện đó.

Long Ngọc Ba cười lạnh một tiếng, xen miệng:

– Đến nước này, Thường huynh có phủ nhận cũng vô dụng thôi.

Hắn không đợi Thường Hộ Hoa phân biện, hỏi Tiểu Đào, Tiểu Hạnh:

– Người Thường trang chủ phái đi có nói cho các người biết trang chủ muốn các người giúp làm gì không?

Tiểu Đào thoát miệng:

– Chuyên chở mấy thứ gì đó, lại không nói rõ là cái gì ... Á!

Ả mở miệng nói rồi mới chú ý đến người hỏi ả, vừa nhìn thấy bộ dạng của Long Ngọc Ba, liền rùng mình “á” lên một tiếng, vội trốn sau lưng Tiểu Hạnh.

Cái gan của con gái vốn nhỏ xíu.

Tiểu Hạnh lúc đó cũng đã nhìn rõ Long Ngọc Ba, gan của ả tựa hồ lớn hơn của Tiểu Đào, tịnh không trốn tránh, mặt lại xanh dờn.

Ả xanh mặt hỏi:

– Người là vật gì vậy?

Ả không ngờ còn nói chuyện được, cả chính ả cũng cảm thấy kinh ngạc.

Ả lại không biết thanh âm của mình đã biến thành khó nghe tới cỡ nào.

Long Ngọc Ba chăm chăm nhìn ả một cách kỳ quái:

– Ta không phải là vật gì, chỉ là một người.

Tiểu Hạnh hỏi:

– Không phải quý?

Long Ngọc Ba thở dài:

– Không phải.

Tiểu Hạnh tới giờ mới thở phào một hơi.

Long Ngọc Ba nói tiếp:

– Cái gan của ngươi không nhỏ.

Tiểu Hạnh nói:

– Vốn không nhỏ.

Long Ngọc Ba thốt:

– Rất nhiều cô gái nhìn thấy ta là run lập cập bỏ chạy.

Tiểu Hạnh còn chưa trả lời, Tiểu Đào đột nhiên từ đằng sau lộ đầu ra:

– Ả tịnh không phải là không muốn trốn, chỉ là ta đằng sau nắm lấy ả, không để ả chạy.

Long Ngọc Ba ngạc nhiên:

– Tại sao lại không để ả chạy trốn?

Tiểu Đào đáp:

– Bởi vì nếu ả cũng chạy trốn, ta không biết sẽ trốn đi đâu mới được.

Long Ngọc Ba không khỏi cười khở, cười lớn.

Tiếng cười mang theo một nỗi thê lương khôn tả.

Tiểu Đào cũng cười:

– Bất quá ta ở đằng sau nắm lấy ả, đối với ả cũng không phải hoàn toàn không tốt.

Tiếng cười của Long Ngọc Ba ngưng hẳn:

– Ô?

Tiểu Đào giải thích:

– Kỳ thực một chân của ả đã mềm nhũn, nếu không phải có ta nắm giữ đằng sau, ả đã té xuống đất từ lâu rồi ...

À hiển nhiên còn muốn nói nữa, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Tiểu Hạnh quát la.

Tiểu Hạnh quát nhỏ:

– Người mà nói nữa, ta sẽ cho người biết tay!

Hai chân của ả đã khôi phục lại khí lực, dậm chân rầm rầm.

Tiểu Đào le lưỡi, không dám nói tiếng nào.

Xem ra Tiểu Hạnh bình nhật mà nổi giận nhất định rất lợi hại.

Long Ngọc Ba ngạc nhiên:

– Các người hiện tại sao lại có vẻ không sợ chút nào vậy?

Tiểu Đào lại mở miệng:

– Đã biết người bắt quả chỉ là một người, bọn ta đương nhiên không còn sợ nữa.

Long Ngọc Ba cười:

– Lòng can đảm của người nguyên lai không nhỏ.

Tiểu Đào nói:

– Người nhất gan căn bản không thể xông pha giang hồ.

Long Ngọc Ba nói tiếp:

– Theo ta biết, các người vốn là hai ác phong trong Hoành Giang nhất oa nữ huỳnh phong.

Tiểu Đào nghiêm mặt:

– Người biết thì tốt.

Long Ngọc Ba thốt:

– Ta còn biết các người không những võ công cao cường, còn có một thân khí lực, đặc biệt là Tiểu Đào cô nương, còn lợi hại hơn cả Võ Tòng đã hổ ở Cảnh Dương Cương, năm xưa trên Chung Nam Sơn đã từng một cước đá một con bạch hổ văng xuống núi.

Tiểu Đào kinh ngạc:

– Chuyện đó người cũng biết?

Long Ngọc Ba thốt:

– Người quanh vùng Chung Nam Sơn cho đến bây giờ vẫn còn đồn đãi chuyện đó.

Tiểu Đào hỏi:

– Người sống quanh vùng Chung Nam Sơn?

Long Ngọc Ba đáp:

– Không phải.

Hắn há miệng cười, nói tiếp:

– Ta chưa từng tới Chung Nam Sơn, bắt quá lần trước khi gặp ngươi, bên cạnh ta tình cờ có một vị bằng hữu đến từ Chung Nam Sơn.

Tiểu Đào nghiêng đầu nhìn hắn chăm chăm:

– Đến bây giờ ta lại vẫn không biết ngươi là ai?

Long Ngọc Ba thốt:

– Ta họ Long, tên Ngọc Ba, bằng hữu trên giang hồ đều gọi ta là Long Tam công tử.

“Ngươi là Long Tam công tử?”. Tiểu Đào mặt mày đầy nét nghi hoặc.

Long Ngọc Ba vuốt nhẹ khuôn mặt ghê tởm, thở dài nói:

– Gương mặt của một ngươi không ngờ lại trọng yếu như vậy.

Tiểu Đào hỏi dò:

– Mặt mày của ngươi sao lại biến thành như vậy?

Long Ngọc Ba đáp:

– Chuyện này trang chủ của ngươi biết rõ, không cần ta phải mồm miệng.

Hắn nhìn lên nhìn xuống Tiểu Đào, Tiểu Hạnh hai lượt, cười cười nói tiếp:

– Các ngươi đều là trợ thủ đắc lực của Thường Hộ Hoa, chỉ tiếc đến không kịp lúc, những vật kia gã đã tìm người khác đưa đi rồi.

Tiểu Đào, Tiểu Hạnh không khỏi liếc nhìn Thường Hộ Hoa.

Thường Hộ Hoa thở dài:

– Là người nào đến thông tri kêu các ngươi đi?

Tiểu Hạnh đáp:

– Là người của dịch trạm.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Là đưa thư hay là truyền miệng?

Tiểu Hạnh đáp:

– Truyền miệng.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Các ngươi có tin không?

Tiểu Hạnh đáp:

– Bọn tôi không có lý do không tin.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Ô?

Tiểu Hạnh nói:

– Vì người đó thật sự là người của dịch trạm, bình nhật cũng hay đưa tin cho bọn tôi.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Người đó nói là ai đã sai gã đến truyền tin?

Tiểu Hạnh đáp:

– Là trang chủ.

Thường Hộ Hoa ngạc nhiên:

– Ô?

Tiểu Đào tiếp lời:

– Trang chủ tận miệng phân phó gã, hơn nữa còn thưởng cho gã hai lượng bạc.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Gã thật đã gặp ta?

Tiểu Hạnh đáp:

– Lẽ nào không phải vậy?

Thường Hộ Hoa gật đầu.

Tiểu Hạnh ngạc nhiên:

– Gã đã từng gặp trang chủ mấy lần, sao có thể nhận làm người được?

Thường Hộ Hoa không nói gì.

Chàng phát giác mục quang của mọi người đều tập trung lên mình mình, trong mắt của mọi người đều ngập tràn vẻ nghi hoặc. Chàng không khỏi cười khò, cũng chỉ còn biết cười khò.

Mục quang của Cao Thiên Lộc liền quay qua Truyện Tiêu:

– Người đã dẫn người đến rồi, ở đây không còn việc của ngươi nữa, mau về đi!

Truyện Tiêu “dạ” một tiếng, xoay người chạy đi.

Giây phút xoay người bỏ đi, gã vẫn còn liếc ánh mắt nghi ngờ về phía Thường Hộ Hoa.

Thường Hộ Hoa thấy được, cười khò:

– Gian lao phòng đó xem ra ta nhất định phải ngồi rồi.

Long Ngọc Ba, Dương Tấn nhất tề cười lạnh.

Tiểu Hạnh, Tiểu Đào thất kinh nhìn Thường Hộ Hoa, không hẹn mà cùng thoát miệng:

– Trang chủ ...

Thường Hộ Hoa ngắt lời:

– Tụ Bảo Trai mất đi một số lớn châu bảo, người bị hiềm nghi nặng nhất là ta, các ngươi đến lần này, ta không ngờ lại vô phương biện bạch, không thể không ngồi tù.

Tiểu Hạnh nói:

– Nhưng trang chủ đâu có trộm số châu bảo đó.

Dương Tấn liền xen lời:

– Các ngươi làm sao biết được?

Tiểu Hạnh đáp:

– Số châu bảo đó nếu là do trang chủ của bọn ta trộm đi, người nhất định thừa nhận.

Dương Tấn cười:

– Ta làm bộ đầu bao nhiêu năm nay, đạo tặc bị bắt cho dù chưa tới một ngàn, cũng đã có tám trăm, mỗi một tên khi bị bắt cơ hồ đều mở miệng phủ nhận chuyện từng làm.

Tiểu Hạnh háy y:

– Ngươi tên gì?

Dương Tấn đáp:

– Dương Tấn, tổng bộ đầu ở địa phương này.

Tiểu Hạnh nói:

– Ta còn nghĩ ngươi là Đỗ Tiểu Thiên nữa.

Dương Tấn hỏi:

– Ngươi quen biết Đỗ Tiểu Thiên?

Tiểu Hạnh đáp:

– Không quen biết, chỉ là có nghe tới tên tuổi của hắn, ta cũng chỉ biết xung quanh đây bộ đầu xuất sắc nhất là Đỗ Tiểu Thiên.

Dương Tấn “hừ” một tiếng.

Tiểu Hạnh nói tiếp:

– Nếu ngươi là Đỗ Tiểu Thiên, lời nói của ngươi có thể ta còn đắn đo một chút, chỉ tiếc ngươi không phải là hắn.

Dương Tấn thốt:

– Ta cũng rất lấy làm tiếc.

Tiểu Hạnh hỏi:

– Ngươi tiếc cái gì?

Dương Tấn đáp:

– Nghi ngờ trang chủ của ngươi không chỉ có một mình ta.

Tiểu Hạnh quét mục quang một vòng:

– Các ngươi lẽ nào đều hoài nghi trang chủ của bọn ta?

Dương Tấn đón lời:

– Ngươi hiện tại có biết cũng muộn rồi.

Tiểu Hạnh chợt cười lên:

– Máy kẻ sâu bọ hồ đồ vốn cũng có rất nhiều.

Dương Tấn nghiêm mặt:

– Ngươi miệt thị người của công môn, đáng lãnh tội.

Tiểu Hạnh không ngờ còn cười được:

– Ngươi lẽ nào thừa nhận mình là sâu bọ hồ đồ?

Dương Tấn ngậm miệng.

Tiểu Hạnh nói tiếp:

– Nếu quả là trang chủ của bọn ta trộm đi, ngươi lại thừa nhận, thì sao còn đứng đây để cho các ngươi giam vào lao?

Dương Tấn hỏi:

– Ngươi có biết gã đột nhiên lại muốn thưởng thức tư vị ngồi tù không?

Tiểu Hạnh ngạc nhiên nhìn Thường Hộ Hoa:

– Lời nói của y có thật không?

Thường Hộ Hoa gật đầu.

Tiểu Hạnh cười khở:

– Tư vị ngồi tù nghe nói không hay ho gì.

Thường Hộ Hoa cười cười nhìn Cao Thiên Lộc:

– Ta cũng có nghe nói, nhưng Cao đại nhân đã phân phó thuộc hạ quét dọn chỗ sạch sẽ, hầu hạ ta chu đáo.

Tiểu Hạnh thốt:

– Ô?